

Vista panoràmica de la masia. Foto Roser Sala

Malgrat que no posseïen una heretat enorme, els Oliveres van acumular un patrimoni suficient per fer front a les despeses familiars -especialment a l'hora de dotar els fills i filles de la casa- o a les males temporades. Així, a la dècada de 1640, un dels recursos més habituals dels Oliveres per aconseguir diners va ser el subestabliment de peces de terra, sovint amb la condició que els subemfiteutes hi plantessin ceps.

En altres ocasions, els Oliveres van haver de recórrer a vendes a carta de gràcia d'una part del seu patrimoni -com quan l'any 1637, Margarida Oliveres i el seu marit Andreu Carreres van vendre a Joan Carreres, sogre i pare respectivament, dues peces de terra situades a Lliçà d'Amunt- o bé en préstecs en forma de censals morts -com el creat per la mateixa Margarida Oliveres i el seu segon espòs, Antoni Rius, per tal de recomprar les dues peces de terra anteriors-.

La família Oliveres va aconseguir superar la malvestat general iniciada a les darreres dècades del segle XVI i mantinguda fins al darrer quart del segle XVII, i va experimentar un increment important del seu patrimoni al llarg del segle XVIII.

Ja l'any 1717, els Oliveres van rebre un hort a Granollers, situat "en las huertas inferiores". Però, va ser a partir del darrer quart del set-cents, quan van ampliar notablement el seu patrimoni, de la mà de Sebastià Oliveres, casat en primeres núpcies amb Maria Estaper: l'any 1788, el notari granollerí Manuel d'Argemir li va vendre una altra peça de terra situada a Granollers, i cinc anys més tard, va adquirir definitivament unes cases al carrer de Santa Anna de Granollers. I encara el 1798, pocs mesos abans de morir, va comprar "tot aquell carreró" anomenat d'en Fonollada, a Granollers, amb un celler i un estable prop del carrer de Santa Anna.

Però, el més transcendent va ser el matrimoni que l'any 1776 es va produir entre Eulàlia Oliveres, filla de dit Sebastià, i el jove pagès Feliu Sala, propietari del mas Godanya de Lliçà d'Amunt. Tot i que, inicialment, Eulàlia Oliveres no havia de ser l'hereva del mas Oliveres -l'any 1776 el seu pare li va donar un dot consistent en 410 lliures, dues caixes amb roba i quatre vestits nupcials-, la mort dels seus germans la va convertir en pubilla. Així, es va produir la unió dels patrimonis Oliveres i Godanya.

Caixa de l'escala d'accés a la sala, a les golfes i al colomar. Foto: Toni Castellà, 2006

Detall de les rajoles sota la coberta del colomar amb la inscripció FRANCESCA RIERA Y SALA, AÑO 1875. Foto: Toni Castellà, 2006

Façana principal de la masia. Foto Roser Sala

Interior del colomar. Foto Roser Sala

Interior del colomar. Foto Roser Sala

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript, visible in the background of the page.

